

SONIA ROSA

Co lidé dělají v pronajatých pokojích,
když si myslí, že je nikdo nevidí?

HOTEL 69

HOTEL
69

HOTEL 69

© 2020 by Sonia Rosa

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Páralová Tardy, 2023

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3142-8 (pdf)

SONIA ROSA

HOTEL

69

přeložila Markéta Páralová Tardy

1.

pokoj 206

Blížilo se půl deváté, když téměř čtyřicetiletý, prošedivělý muž zaklel, protože ho ze spánku surově vytrhl zvuk budíku. Poté co ho vypnul, se ještě chvílku protahoval v peřinách. Nakonec vystrčil chodidla zpod deky a nahý prošel místností. Župan visel tam, kde ho nechal, na opěradle prošívaného křesla. Na balkóně silně foukalo. Chladné závaný větru zmítaly lemy jeho froté pláště. Nevadilo mu, že květen toho roku začal výjimečně nevlídně, a nějakou dobu postával venku a díval se na pláž pod sebou, na lidi choulící se zimou na mole a na jachty v sopotském přístavišti. Když se vrátil do pokoje, zeširoka zívnu, shodil župan na zem a sáhl po telefonu. Jeho asistentka hovor přijala po dvou zazvoněních, jako kdyby nosila mobil zavěšený na krku. Docela se mu to líbilo – Anna byla pozorná, precizní a profesionální, přesně jak to měl rád.

„Poslyš, všechno jsem to promyslel a už vím, co uděláme. Především zavolej Karkowskýmu a řekni mu, že na tu jeho zlodějskou nabídku zvysoka seru. Pak pošli kytku mý ženě a objednej auto. A ať řidič přijede k hotelu ve tři čtvrtě na deset.“

„Hotel šedesát devět?“

„Jo, to už jsem ti přece říkal!“ zavrčel. „A Karkowskýmu vyříd, že se ještě sejdeme. Ať si ten arogantní náfuka nemyslí, že se před ním budu plazit, a ať si strčí těch svejch pár šupů do prdele!“

„Jste si tím jistý, šéfe? Ta nabídka by mohla...“

„Ano, jsem si jistej, sakra! Končím, musím se vychcat!“ vyštěkl, nečekal na její odpověď a zavěsil.

Ještě než vstoupil do sprchy, zavolal na recepci.

„Potřeboval bych ještě jeden velkej ručník. Pokoj dvě stě šest.“

„Samozřejmě. Už posílám pokojskou,“ slíbil recepční.

Když pokojská zaklepała, přišel ke dveřím, nahý, a se sklenicí whisky v ruce. Věděl, že by neměl pít na lačno, ale během služebních cest dělal hodně věcí, které by mu běžně vůbec nepřišly na mysl.

„Ručník pro vás.“ Ženě bylo přes čtyřicet, měla silnou nadváhu a jeho nahota ji zjevně šokovala.

Ušklíbl se a prásknul jí dveřmi před nosem.

„Prosím?“ uslyšel zpoza nich její nejistý hlas, nakonec však na chodbě zavládlo ticho.

O chvíli později zavolal na recepci.

„Volám z dvě stě šestky, prosil jsem velký ručník.“

„Omlouvám se, pokojská k vám ještě nepřišla? Dal jsem jí pokyn, nevím, co se stalo...“ Host zaslechl v hlase mladého recepčního únavu a možná ještě něco.

Podrážděnost? Ne, to by si ten usmrkanec jistě nedovolil. Byznysmen se křivě usmál.

„Přišla,“ řekl.

„Rozumím. Mohu vám ještě nějak pomoci?“

„Nerozumíte mi... Přišla, ale nelíbila se mi! Pošlete sem takovou, abych při pohledu na ni neměl noční můry!“ zavřel a zavěsil.

Další čtyři minuty se nahý procházel po pokoji a nervózně bubnoval prsty o dřevěné desky nábytku. Pak mrknul směrem ke dveřím a škodolibě se usmál. Žádnou jinou nepošlou? Nebo přece jenom?

O několik vteřin později se ozvalo klepání, tentokrát mnohem ráznější, hlasitější.

„Ručník pro vás,“ uslyšel, jakmile otevřel.

„No, na tebe je až radost pohledět, sluníčko,“ zazubil se v širokém úsměvu, protože blondýnka stojící na chodbě vypadala skutečně fantasticky. „Pojď, kočičko, umeješ mi koupelnu.“

„Ráda, pod podmínkou, že si vezmete župan,“ poslala mu dívka ledový úsměv.

„Pro tebe všechno,“ mrknul na ni a odkvačil do hloubi pokoje.

Když se vrátil ke dveřím, atraktivní pokojská už v koupelně utírala zrcadlo.

„Tak co? Společná sprcha?“ zeptal se.

O vteřinu později natáhl ruku a drze ji chytil za zadek. Prudce se otočila a přitiskla se zády ke stěně.

„Copak, kočičko? Urazil jsem tě? Dej pokoj, s takovým božským tělíčkem musíš podobný nabídky dostávat denně. Shod' ty šatičky a dej si se mnou rychlou sprchu, zaplatím. Kolik bys chtěla? Dvě stovky? Tři? Pět?“ olíznul si rty a bříšky prstů se dotkl její tváře. „Jsi děsně sexy, uvědomuješ si to?“

Neodpověděla. Beze slova vyběhla z koupelny a hnala se ke dveřím.

„Nech toho, snad ses neurazila?! Ve vaší brožuře jsem se dočetl, že splníte všechny přání svých hostů!“ křikl skrze pootevřené dveře, ale dívka už stačila vběhnout do výtahu.

Ostraha se objevila o několik minut později. Statný muž kolem třicítky v doprovodu stejně svalnatého kolegy. Oba ve tmavých kvádrech, s kravatami, vážní jako smrt a toporní jako nebožtík v těsném obleku do rakve. Hned za nimi stála holčina, která odmítla společnou sprchu. Rudá vzteky, s očima plnými slz a celá roztřesená.

„Omlouváme se, že rušíme, ale slečna tvrdí, že jste se choval nepřístojně,“ začal ten vyšší.

„Já?“ hrál si byznysmen na neviňátko.

„Ano, vy!“ dívka zvýšila hlas a teprve ruka securitáka na jejím rameni ji trochu uklidnila.

„To ona je neprofesionální! Když sem vešla, nabídla mi orál. Chtěla mě vykourit za stovku, tak málo si sama sebe váží!“

„Pane jo, co to meleš?!“ dívce nakonec ujely nervy a s pláčem se rozběhla k výtahům.

„Je to kurvička, pánové! Nabídla mi kouření, a když jsem jí zamával snubním prstenem před nosem...“

„Už ani slovo. Teď si, prosím, hezky sbalíte svoje věci, půjdete s námi na recepci, a my budeme tak hodní, že na tento incident zapomeneme.“

„Teď se chystám se vykoupat,“ zavrčel host a vrhl na ostrahu pohled plný pohrdání. „A radím vám, abyste lépe vybírali zaměstnance na úklid, protože levný kurvy v pětihvězdičkovém hotelu, to je ostuda,“ ušklíbnul se, než mužům zavřel dveře před nosem.

„Hajzl!“ procedil Sławek, když už byli ve výtahu. „Ještě chvíli a rozmlátíl bych mu rypák, že..“

„Nerozčiluj se, znáš firemní politiku. Host nám může nasrat na hlavu a pořad zůstane hostem. Jdi uklidnit Moniku a pamatuj si, že když ti ujedou nervy, přijdeš o práci. On odtud odjede a bude o tom u vodky vyprávět svejm opilejm kámošům. Chápeš, co ti říkám? Nestojí to za to,“ Dariusz kamaráda poklepal po rameni a vydal se k místnosti ostrahy.

Uvnitř plakala Monika a nějaká jiná pokojská ji uklidňovala.

„Dej pokoj, vážně? Brečíš kvůli chlápkuvi s pérem o velikosti nedojezenýho párku?“ vychrlila na ni Beata a obě vyprskly nervózním smíchem. „Takoví to budou vždycky zkoušet, to přece víš. Kašli na něj.“

„Prostě jen tak? Choval se ke mně jako k děvce, chápeš?“

„A víš proč?“ přidal se Dariusz a sedl si do křesla s výhledem na záznamy z kamer interního monitoringu. „To proto, srdíčko, že jeho určitě taky někdo nedávno vojel. Nasral mu na hlavu a to pořádně. Ty ses tam jenom nachomýtla krátce potom. Jasný?“

„To je všechno? Mám to nechat jen tak bejt?!“ křikla stále roztřesená Monika. „Slyšels, co ten ňouma žvanil?! Nic jsem mu nenavrhovala, snad bys tomu nevěřil?!“

„Moni, vždyť ti to přece říkám. Ten chlápek je nějakej zoufalec.“

„A to mě má potěšit?!“

„Ne. Ale svoji lítost si nechej až po práci. Patro čeká na úklid.“ Dariusz mrknul na jeden z monitorů a zaťukal prstem na obrazovku. „Utíkej, než přijdeš o práci. A toho šmejda si večer probereš s kamarádkama.“

„Dík, opravdu! Vidím, že tě to hodně vzalo!“ vyjela na něj dívka.

„Vítejte v Hotelu 69,“ zamumlal, ačkoliv už byla na chodbě.

„Není to příliš surový?“ zeptala se Beata.

„A co? Ty se teď taky chystáš rozbřčet? Pracuješ tu mnohem dýl než ona, měla bys moc dobře vědět, čeho jsou někteří hosté schopný.“

„Vím, ale někdy...“

„Patro čeká,“ skočil jí do řeči.

Když vcházela do výtahu, říkala si, že se kolega zachoval jako blbec, ale zlost ji rychle přešla. Není to jeho vina, že svět je plný hovad, hajzlů a zvrhlíků.

2.

Sopoty, květen 2019

Zrovna si oblékala trenčkot, když jí v kabelce ležící na komodě zazvonil mobil.

„Iwono, poslouchej, dneska se s tebou asi taky nezvládnou sejít.“ V Piotrově hlase slyšela únavu.

„Děláš si srandu? Schválně jsem si zorganizovala odpoledne tak, abychom mohli...“

„Promiň. Něco mi do toho vlezlo.“

„Ale ty sis na mě nenašel čas už přes dva týdny! Za celou tu dobu jsme se viděli jenom letmo, jako cizí lidi!“

„Cizí lidi spolu nemaj vášnivej sex v penzionu s výhledem na moře,“ zavtipkoval, ale jí do smíchu nebylo.

„Piotre, co se děje? Ty to chceš skončit? Vysvětli mi to, protože já tomu všemu moc nerozumím!“

„Skončit? Co to povídáš? Iwono, proč mě vždycky takhle tlačíš ke zdi?! Miluju tě, to přece víš.“

„Miluješ mě, ale nedokážeš odejít od svojí ženy, to vím,“
vyprskla.

„Miluju tě, ale...“

„To není důležitý.“

„Poslyš, musím končit, za chvíli mám pacienta. Zavolám ti odpoledne.“

„Proč? Abys mi zase řekl, že na mě nemáš čas?“

„Nebuď sarkastická. Takovou tě nemám rád.“

„Ne? A jakou mě máš rád?“

„Nahou. Když ležíš na purpurovým přehozu v našem penzionu.“

„Na tom špatně vypraným, ošoupaným přehozu, na kterým se za poslední měsíce určitě spustily stovky chlápků? Protože ty máš jenom na to, abys mě tahal po penzionech a hotelech, případně mě píchal ve vaší manželský posteli, když tvoje mizerná žena zrovna není v Trojměstí! Ty se mnou nikdy nevybudeš domov, i když je ti jasný, že bych dala všechno za to, aby ses vedle mě konečně budil a neutíkal k ní!“ křičela.

„Okay, vidím, že tedy někdo vstal levou nohou. Zavolám později,“ zabručel a dál její slova nekomentoval.

„Jasně! Vždycky dokážeš zbagatelizovat všechno, co ti říkám! Vždycky jsi byl takovej zsranej diplomat, zatímco já... Haló? Haló? Do prdele!“ Iwona mrskla telefon na komodu a schoulila se do křesla u dveří.

Bože, už to všechno nedává žádný smysl, pomyslela si. A přesto si nedokázala představit, že se s Piotrem rozejde. Milovala ho, šílela po něm, představoval celý její svět.

„Mami? Co je, brečíš?“ Při pohledu na třináctiletého Błażeje sbíhajícího ze schodů si z tváří rychle otřela slzy a zavrtěla hlavou.

„Ne, jenom tak nějak... Mluvila jsem s kamarádkou, má problémy,“ zalhala.

„A proto si tak nadávala?“ Błażej se křivě usmál a natáhnul se pro své obnošené tenisky.

„Poslouchal jsi?“ zeptala se, až příliš ostrým tónem.

„Ne. Prostě jsi křičela. Haló! Haló, do prdele?!“ mladík se kousavě zasmál a uskočil, když ho matka chtěla strčit do ramene.

„Pohni sebou. Nemůžu zase přijít pozdě, majitel je ve městě.“

„Jakej majitel?“ Błażej se znovu zasmál a sundal z věšáku svoji oblíbenou mikinu s lebkami a růžemi.

„Hotelu.“

„A já myslel, že otroků.“

„Tak trochu.“ Iwona ještě poupravila synovi kapuci a pak si vzala kabelku. „Pojďme, jinak přijdeš na první hodinu zase pozdě.“

Před školou přijela ponořená do svých myšlenek, cestou nepromluvili ani slovo. Syn seděl v autě se sluchátky v uších a se znuřeným výrazem se koukal skrz okno, ona řídila a myslela na Piotra a směr, jakým se jejich vášnivý románec ubíral. Ano, něco se mezi nimi změnilo, teď si tím už byla jistá. Odstup, se kterým se k ní její mileneček začal chovat, jeho čím dál častější výmluvy a stále kratší telefony, to všechno jim rozhodně nevěštilo zářivou společnou budoucnost...

„Vzal sis svačinu?“ zeptala se, když se syn začal soukat z jejího letitého opelu.

„Zapomněl jsem.“

„Sakra, Błažeji!“ houkla na něho, ale chlapec už prásknul zadními dveřmi a zmizel jí z dohledu.

Když se otáčela v úzké uličce s alejí starých stromů, pomyslela si, že cestou nakoukne do ordinace. Snad bude mít štěstí a aspoň letmo Piotra uvidí. Bohužel si teprve na místě vzpomněla, že v úterý její milenec ordinuje na soukromé klinice v gdaňské čtvrti Oliwa. Vyšla ze střediska a ignorovala zvědavé pohledy recepční, která ji sledovala zpoza skla.

Do hotelu přijela s malým zpožděním, ale moc se tím netrápila. Koneckonců byla přece manažerka.

„Iwono, to je dobře, že jsi tady!“ přivítal ji Igor na recepci, zatímco si na klopku saka připínala pozlacenou jmenovku s nápisem „I. Jelonková, manažerka“.

„Co se děje?“ zeptala se, když sáhla po seznamu hostů, který jí mladík podával.

„Přijíždí Carlsson.“

„To já přece vím.“ Nervózně mrkla přes rameno, jako kdyby očekávala, že se majitel hotelu vynoří zpoza některého z květináčů s obrovskými palmami, které byly rozestavěny na chodbě. „Svým způsobem je to trochu divný... Nikdy předtím se tu neobjevil takhle zčistajasna.“

„No tak dneska se objeví. Neboj, celý personál jsem už postavil do latě. Každopádně se s tebou chce setkat.“

„A nic víc nevíš?“

„Jenom to, co ty. Volala jeho asistentka a oznámila mi, že přijede. Máme pro něho na letiště poslat auto.“

„Dobře, nějak to zvládneme. Všechno sleduj, musím si dát kávu.“

„Jasně.“ Igor si od ní vzal seznam hostů, který zběžně prohlédla, a vrátil se za svůj pult.

Carlsson se objevil kolem poledne a jako tradičně se nechal ubytovat ve svém apartmá v posledním patře.

„Pošlete mi nahoru kávu, mátovou zmrzlinu a čokoládový croissant,“ požádal Igora, který okamžitě sáhnul po sluchátku, aby vydal pokyn šéfkuchaři. „Iwono, rád tě vidím,“ obrátil se na Jelonkovou stojící vedle a požádal ji, aby s ním jela nahoru.

Když vstoupili do obrovského rohového penthousu, manažerka napjatě zkontrolovala interiér, ale zdálo se, že na příjezd nečekaného hosta je všechno pečlivě připraveno. Pootevřené okno, aby se vyvětrala zatuchlost, čerstvé lilie ve vázách, čokoládové bonbony.

„Posad' se, prosím.“ Carlsson jí přistrčil křeslo čalouněné pozlacenou látkou, nalil do sklenic vodu z křišťálové karafy a usadil se proti ní. „Je všechno v pořádku? Vypadáš bledě,“ konstatoval postarší Švéd a svojí zvláště tvrdou, ale jinak perfektní angličtinou dodal, že stres nikomu nesvědčí.

„To není stres. Já jen...“ Iwona zmlkla, protože do apartmá vešel šéfkuchař Gennaro, malý a podsaditý Neapolec, který byl Jelonkové od začátku sympatický.

„Zmrzlina, croissanty a káva.“ Ital postavil stříbrný ták na nízký stolek se skleněnou deskou a chopil se konvice, ale majitel hotelu ho zastavil gestem působivě pěstěné ruky.

„Poradíme si,“ řekl, a Gennaro odešel směrem ke dveřím. „Určitě přemýšlíš, co se děje?“ Carlsson automaticky nalil voňavou kávu do jemných porcelánových šálek, které šéfkuchař přinesl. Iwonu najednou napadlo, že ji snad Švéd chce propustit.

Ačkoliv ne, proč by to měl dělat? Hotel přece skvěle prosperuje, neměla bych mít důvody k obavám, utěšovala se v duchu, zatímco starší muž sáhl po cukru.

„Sladíš?“ zeptal se.

„Ano.“ Jelonková si od něj vzala cukřenku a nasypala si do kávy dvě lžičky. „Děkuju,“ usmála se a snažila se o něco víc, než jen o vynucenou grimasu.

„Jde o mého syna Alexandra. Brzy mu bude třicet a já jsem se rozhodl mu tento hotel darovat. Mí právníci právě začínají připravovat papíry a zanedlouho se stane formálním a jediným majitelem. Chudák, počítal s tím, že mu ke třicetinám koupím maserati, ale dostane něco, co vyžaduje mnohem více pozornosti.“ Švéd se jízlivě usmál a zamíchal si kávu. „Vím, že se vám takové změny mohou zdát stresující, ale myslím, že se rychle dohodnete. Alexandrova matka je Polka a on sám vaším jazykem mluví výborně, protože v dětství trávil všechny prázdniny u prarodičů v Kašubsku a od dob svého studia bydlí ve Varšavě. Já se budu věnovat jiným investicím a nebudu muset tak často létat do Polska,“ vysvětlil. „A ještě něco... Alexander by v Sopotech chtěl oslavit své třicátiny. Předpokládám, že se bude bavit v některém klubu ve městě, ale apartmá by mělo být připravené. Jeho hosté se tu také jistě zdrží, na všem se v klidu domluvíte.“

„O jakém termínu se bavíme?“

„Dvacátého pátého května.“

„Samozřejmě, všechno připravíme,“ slíbila Iwona a snažila se nedat najevo, jak moc ji Carlssonova informace rozrušila.

Jeho syna neznala, ale dokázala si ho představit. Bohatý, opečovávaný chlapeček, který od otce dostane hotel. Určitě ho rychle přivede na pokraj bankrotu, nebo nám dá aspoň pořádně co proto, pomyslela si, když sledovala, jak si Švéd nandává mátovou zmrzlinu na talířek se zlaceným okrajem.

„Dáš si?“ zeptal se, než ponořil lžičku do zmrzliny.

Odmítla.

„Nevypadáš nadšeně,“ všimnul si.

„Nemám ráda změny,“ přiznala upřímně. Příliš pozdě se kousla do jazyka.

Jsem idiot! Co to tu vůbec vykládám?! V době, kdy je nutné být podnikavý a v každém ohledu pružný, vyslovím něco takového, pokárala se v duchu a úplně přestala mluvit.

„Alexander přiletí za několik dní,“ začal Carlsson, když dojedl zmrzlinu. „Pak se na všem domluvíte. A teď promiň, chtěl bych si odpočinout po cestě a zdřímnout si.“ Švéd odložil talířek, dopil kávu, vstal a podal jí ruku. „Za sebe ti za všechno děkuji. Jsi v tom, co děláš, vynikající. Nemohl jsem hotel svěřit nikomu lepšímu,“ řekl a Iwona ucítila, jak se kovová obruč stresu, která jí pevně svírala srdce, uvolnila a umožnila jí volně dýchat.

„Děkuji, to moc ráda slyším,“ usmála se.

„Hezké ženy by měly slýchat komplimenty často“ řekl Švéd.

Ve výtahu se opřela o prosklenou stěnu a kousla se do rtů, aby zadržela smích. Hezké ženy by měly slýchat komplimenty často? Pracovala pro něj už několik let, ale nikdy předtím s ní nejednal tak... Sama nevěděla, jak by to měla nazvat. Frivolně? Při pomýšlení na jeho důvěrnou poznámku se cítila mnohem lépe než ráno po hádce s Piotrem. Přece jen se ještě někomu líbí. A komu! Švédskému miliardáři, magnátovi s nemovitostmi, který by ve svém rozmaru mohl skoupit celé Sopoty i Trojměstí. Usmála se na sebe do zrcadla a upravila si tmavé, výrazně vlnité vlasy. Sahaly do poloviny zad a obvykle si je stahovala do volného culíku.

„Penelopo, počkej! Tak co?“ zrovna vystupovala z výtahu, když na ní zavolal Igor.

Jakmile uslyšela svoji přezdívku, znovu se usmála. Ano, trochu připomínala známou hollywoodskou herečku, ačkoliv ta byla jistě daleko víc oslňující a mnohem šťastnější. A možná taky ne? Dá se štěstí měřit v dolarech, i kdybychom je počítali v milionech, prolétlo jí hlavou.

„Tak co? Proč starej tak najednou přiletěl?“ zeptal se Igor konspiračním šepem.

„Promluvíme si později,“ odbyla ho a s podpatky klapajícími po mramorové podlaze se vydala směrem ke své pracovně.

Večer, když už doma udělala synovi večeři a dovolila mu jít za kamarádem, se před její starou vilou objevilo Piotrovo tmavé auto.

„Otevřeš mi? Jsi sama, nebo mám zmizet?“ zeptal se po telefonu. Přistoupila k oknu a podívala se dolů na upravený trávník a tmavou, tichou uličku.

„Jsem sama,“ řekla.

Ačkoli pořád cítila vztek po jejich ranním rozhovoru, dovolila mu jít dál. Na chodbě, jen co za sebou zavřel masivní dveře staré, víc než dvoustleté vily, ji přitáhl k sobě a políbil.

„Stýskalo se mi,“ zašeptal mezi polibky.

„Pojď.“

Táhla ho za ruku, protože chtěla milence odvést nahoru do své ložnice, ale on ji už v mezipatře začal líbat tak vášnivě, že si sedla na schody a dovolila mu vzrušovat ji ústy. Snažila se nemyslet na to, co bude, jestli se Blažej rozhodne vrátit se od kamaráda odnaproti dřív.

Ale tentokrát měli štěstí. Orgasmus přišel náhle, za ním další, už trochu slabší, a Piotr, který klečel s hlavou mezi jejíma nohama, zvedl zrak a poslal jí pobavený pohled.

„Pořád si troufáš tvrdit, že už po tobě netoužím, ďábelská ženo?“ řekl.

Přitáhla ho k sobě a políbila. Chutnal jejími štávami a kávou vypitou v ordinaci.

„Miluju tě,“ pošeptal jí do vlasů.

„Já tebe taky,“ řekla tiše a on uchopil její tvář do dlaní a jemně se rty dotkl jejích úst.

„Jsi ta nejkrásnější žena na světě, slyšíš?“

„Kromě tvojí ženy, že?“ vyletělo z ní, ale tentokrát se nenechal vyprovokovat k hádce.

„Ano, Alicja byla kdysi opravdu hezká.“

„Kdysi?“ odfrkla. „Pořád je.“

„Možná. Já už to nevnímám,“ pokrčil rameny a políbil ji na krk. „Můžeme se zvednout z těch schodů, než se mi zase něco položí na ramena?“ zavtipkoval.

„Můžeme.“

V ložnici se milovali na její neustlané posteli s pomačkaným povlečením, pak vypili zbytek vína, které přinesla zezdola, a on zapálil cigaretu.

„Máš už plány na prázdniny? Pojedeš někam?“ zeptala se a záměrně se nezmiňovala o ženě, která ho jistě bude doprovázet, ať už pojede kamkoliv.

„Asi do Chorvatska. Říkal jsem ti, že můj známej, ten kardiolog, tam koupil domek.“

„Ne,“ odpověděla a sklepla popel z cigarety do skleněného popelníku, který mu ležel na nahé hrudi.

„Říkal jsem ti to,“ trval na svém a odsunul z jejího čela vlnitý pramen vlasů.

„Neříkal, ale to je jedno,“ odvětila, než naposledy nasála kouř a uhasila nedopalek.

„Poslouchej, příští rok určitě požádám Alicju o rozvod. Ještě první přijímání Kornelky a...“

„V květnu, za rok? Tak dlouho chceš čekat?!“

„Říkal jsem ti přece, že...“

„Piotre, já už to dýl nevydržím, slyšíš?! Ty tvoje věčný návraty k ní, noci o samotě, svátky a víkendy!“ vybuchla.

„Vždyť jsi od začátku věděla, že jsem ženatej, nic jsem před tebou neskrýval!“

„Protože jsem si myslela, že to bude jenom románek! Netušila jsem, že se do tebe zamiluju!“

„A děláš to zase. Kaziš krásnou chvíli. Ležíme tu spolu, milovali jsme se, bylo nám dobře. Dovol si trochu si odpočinout.“ Piotr jí sáhl mezi nahá prsa, ale ona jeho ruku setřásla.

„Padej! Nedokážeš se mnou mluvit, chceš jenom to jedno!“

„Já chci jenom jedno?“ chraplavě se zasmál a posadil se na posteli zády k ní. „Víš co, asi máš pravdu! Padám!“ procedil mezi zuby, vstal a začal sbírat oblečení rozházené po podlaze.

„Promiň,“ řekla tiše Iwona, ale ani se na ni nepodíval.

Oblékl si boxerky, džíny, zapnul si košili a s ponožkami v ruce se sklonil pro boty.

„Piotre, omlouvám se.“ Iwona seděla na posteli a natáhla k němu ruku, ale nereagoval.

Vyšel z ložnice bez slova rozloučení a po chvíli slyšela dusot jeho kroků na starých dřevěných schodech. Když se zabalená do vlněné deky vyklonila z okna a zavolala ho jménem, stál už vedle auta. Podíval se nahoru, zvedl ruku

na rozloučenou, ale na nic víc se nezmohl. O chvíli později nasedl do svého teréňáku a zmizel jí z očí. Sešla dolů, zavřela za ním vstupní dveře a vykouřila předposlední cigaretu, kterou vytáhla z jeho zapomenuté krabičky. Pak si sedla ke kuchyňskému stolu a vzpomínala na jejich poslední společné měsíce.

„Nevím, co mám dělat, Olko,“ svěřila se mladší sestře, které zavolala hned po Błażejově návratu. S telefonem se zavřela v koupelně, uplakaná a roztřesená. „On už se asi nevrátí, vypadal, že je totálně nasranej...“

„Neříkala jsem ti, aby sis nezačínala se ženáčem? Říkala!“ triumfovala Ola.

„Miluju ho, nechápeš to?“ sykla Iwona.

„Ten chlápek si s tebou jenom hraje.“

„Blbost! Milujeme se!“

„Holčičko, kdyby tě miloval, už by si dávno sbalil svoje saky paky a nechal ji. Bez ohledu na všechno, slyšíš? On to jenom prodlužuje, co to jde, nic víc.“

„Neumím se s ním rozejít, nedokážu...“ rozbřečela se Iwona.

„Tak se dál plácej v tý svý emocionální žumpě. Promiň, musím končit. Mám plno práce. Jenom si nepodřezávej žíly, okay? Protože zníš opravdu žalostně. Mám tě ráda, sestřičko.“

„Já tebe taky.“

„Pa. Zítřka se ozvu,“ slíbila Ola a zavěšila.

„Jsem tak šíleně sama“, pomyslela si Iwona, když telefon odkládala na pračku. „Tak šíleně sama...“ O čtvrt hodinu později poslala Piotrovi esemesku, ale neodepsal. Využila

toho, že syn sedí u počítače, a vytratila se z domu. Zajela na Czyżewského ulici před jeho dům. Uvnitř se svítilo, v celém přízemí bylo světlo. Vzala za kliku, ale pak se rozhodla, že zůstane v autě. Sledovala siluetu Alicje chodící v pokoji, ale nakonec otočila klíčkem v zapalování a odjela.

V noci, když se jí konečně podařilo usnout, snila o tom, že klepe na jejich dveře, a když mu jeho žena otevřela, sevřela jí prsty krk a rdousila dusící se a modrající Alicju, dokud nevydechla naposled. Probudila se politá potem a na pokraji pláče. Nakonec zabořila obličej do polštáře a začala neslyšně brečet. Ano, někdy si představovala, že jeho ženě ublíží. Že ji uvidí, jak přechází přes přechod, záměrně zrychlí a srazí ji. Že zajede do jejich kavárny, vezme nůž a bodne rivalku do břicha, pokochá se pohledem na šarlat na jejích světlých šatech. Že stojí na nástupišti hned za jejími zády a strčí ji přímo pod přijíždějící vlak, nebo jí do kávy nasype jed. Představovala si její smrt mnoha různými způsoby, ale vůbec se díky tomu necítila lépe. Právě naopak, cítila se jako ta poslední děvka, kterou vlastně byla. Ano, od začátku velmi dobře věděla, že svádí ženatého muže. Netušila však, kolik hořkosti jí přinese to, co zpočátku mělo být tak sladké.

3.

pokoj 308

„Haló, recepcce? Slyšíte mě? Můj kluk asi nežije...“ ženský hlas ve sluchátku zněl poněkud nesrozumitelně a zároveň velmi vyděšeně. „Volám z pokoje tři sta osm.“

„Asi nežije?“ vyletělo Igorovi Hoferovi stojícímu za recepčním pultem. Okamžitě kývl na šéfa ostrahy, Marcela Lewandowského, který procházel prostornou chodbou a pohybem ruky ho přivolal k sobě.

„Slyšíte mě? Slyšíte mě, sakra?! Vždyť říkám, že asi nežije!“ hysterický dívčí křik byl proložen okamžikem ticha.

„Hned tam někoho pošlu. Prosím, zůstaňte v pokoji.“ Hofer vzal malou kartičku s logem hotelu a zapsal na ni číslo pokoje. „Skoč tam a podívej se, co se děje,“ požádal Marcela, bývalého vojáka vzdušných výsadkových sil, který mlčky sledoval telefonujícího kolegu.

„Nějakej malér?“ zajímal se, když Igor položil sluchátko.

„Ta holka tvrdí, že její kluk nežije, ale zní to, jako kdyby byla hodně opilá nebo zfetovaná.“

„To se navzájem nevylučuje,“ mrknul Marcel na kolegu a vydal se do hloubi chodby.

Ve výtahu si Lewandowski upravil tmavě šedou kravatu, prsty pročísnul husté, tmavé vlasy a odkašlal si. Od rána ho bolelo v krku, ucpané dutiny nevěstily nic dobrého...

Na dveře 308 klepal tři minuty, než mu někdo milostivě otevřel.

„Dobrý večer, šéf ostrahy hotelu, Marcel Lewandowski. Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se a snažil se nepošilhávat na zcela nahá, oblá a plná prsa mladé dívky, která mu pootevřela dveře pokoje. Na sobě měla jen krajková tanga štavnatě červené barvy, vlasy rozčuchané a řasenku rozmazanou pod očima. „Volala jste před chvílí dolů?“ ujistil se.

„Ano, já,“ řekla mladá blondýnka a měřila si ho pohledem. „A ten hezounek z recepce je kde?“ zeptala se a ani trochu se nestyděla za to, jak vypadá.

Soudě podle toho, kolik musela vypít, na tom nebylo nic divného.

„Za pultem. Jak můžu pomoci?“

„Pojď, udělej si pohodlí,“ chytila Marcela za kravatu a vtáhla ho dovnitř. Naprosto ignorovala chladný odstup, s jakým k hostům obvykle přistupoval.

V pokoji bylo dusno.

„Zmínila jste se, že váš přítel nežije.“ Lewandowski přešel skromný pokoj, a aniž by se zeptal na dovolení, zatlačil do pootevřených dveří koupelny.

Na podlaze v kaluži vlastních zvratků seděl úplně nahý mladý brunet, zády se opíral o vykachličkovanou stěnu a kouřil něco, co vypadalo jako ručně ubalená cigareta.

„Žije! Takový žertík, chápeš?!“ blondýnka se chraplavě zasmála a sedla si na okraj vany. „Ale než se poblil, tak jsem si vážně myslela, že mi tu umřel, takovej konec na podlaze u hajzlu!“ vložila si do úst pramen dlouhých odbarvených vlasů, začala ho přežvykovat a houpala se při tom dopředu a dozadu.

Nakonec vstala, trochu se protáhla před zrcadlem, upravila si poněkud těsná červená tanga a nasliněným konečkem prstu si začala utírat rozmazanou řasenku.

„Cítíte se dobře?“ zeptal se Lewandowski a snažil se nevnímat zápach zvratků a pohled na oblá prsa odrážející se ve velkém zrcadle. Poskakovala při každém jejím pohybu. Podle jeho názoru byla chirurgicky vylepšená.

„Jo, v poho,“ pokrčil mladík rameny, ještě jednou si potáhl a uhasil nedopalek v popelníku ležícím na podlaze. „Trochu jsem to přehnal s pitím...“ Najednou se v jeho hlase objevil stín trapnosti.

Zřejmě si uvědomil, jak politováníhodně musí vypadat, když sedí nahým zadkem ve vlastních zvratkách.

„Kdo to uklidí, to máme spát v tomhle smradu?“ blondýnka se na rozdíl od svého společníka vůbec necítila trapně, chodidlem zavadila o mokrý ručník ležící na podlaze a olízla si ústa. „Volala jsem dolů s nadějí, že za námi přiběhne ten hezounek z recepce, ale ty taky nejsi k zahození,“ poznamenala a koketně se usmála.

„To mě těší,“ zamumlal Marcel, zatímco se snažil nešlápnout do zvratků pokrývajících podlahu koupelny a couval směrem ke dveřím. „Hned vám sem pošlu pokojskou.“

„Počkej chvíli. Už odcházíš?“ Dívka nehleděla na to, že v koupelně sedí její kluk, doběhla Lewandowského u dveří a chytila ho za ruku, kterou mu přiložila ke svému nahému

prsu. „Zůstaneš ještě? Mám chuť na něco víc, než mi dnes dá tenhle pitomec. A ty vypadáš na pěkného hřebce,“ pošeptala.

Marcel nervózně polkl a prudce svou ruku z jejího stisku vytrhl.

„Přeju vám hezký pobyt,“ řekl na odchodu.

„Všichni jste úplně stejní! Nedokážete se bavit! Jste nudní, jaloví šmejdi!“ křikla za ním blondýna a téměř nahá vyšla z pokoje.

Zastavil se uprostřed chodby a otočil se jejím směrem.

„Prosím, jděte dovnitř nebo na sebe něco hodte, protože jinak budu muset zavolat policii,“ řekl Marcel.

Vyprskla smíchy, pohodila hlavou dozadu, zavrávala, dopadla na stěnu a ještě hlasitěji se zasmála.

„Policii? Vážně, málem jsem si strachy cvrnkla do kalhotek! Zavolej pátračku nebo Jamese Bonda!“ vychrlila chraplavým hlasem, než mu poslala nenávistný a našťvaný pohled zhrzené primadony a zabouchla se ve svém pozvráceném pokoji.

„Holka má fakt úroveň,“ zamumlal Marcel a nervózně si upravil vlasy.

Než seběhl o patro níž, stačil trochu vychladnout. Ačkoliv ho chování opilé a vulgární blondýnky silně znechutilo, cítil, že pohled na její nahá oblá prsa ho bude ještě dlouho pronásledovat, stejně jako ten divoký hlad po sexu ve světlých očích. V mezipatře se zastavil a opřený o stěnu si ještě chvíli představoval, že se vrací na pokoj 308, hází ji na postel a nehledě na jejího opilého a poblitého kluka šoustá tu malou s takovou vášní, až začíná křičet rozkoší a svíjí se pod ním v křečích dalších a dalších orgasmů. Jenomže takové věci se s hosty nedělají. V Hotelu 69 byl každý host nedotknutelný, téměř svatý. Kdysi toho litoval,

teď se nanejvýš křivě usmál při pomyšlení na jedinečné vášnivé příležitosti, které mu procházely pod nosem... Opilé a hihňající se družičky, co to přepískly s alkoholem při rozlučce se svobodou. Nadržené a překvapivě pohledné čtyřicítky, které byly v Sopotech služebně. Znuděné manažerky, které se přes den školily a v noci hledaly příležitost k zábavě. Ženy, které mu více či méně nápadně dávaly najevo, že na něj mají chuť, tu nechyběly. Problém byl jenom jeden – všechny byly hotelovými hosty. A s těmi si není radno nic začínat. Hosté jsou jako nejdražší alkohol z nejvyšších polic. Můžete po nich toužit, ale ne se jich dotýkat.

„Tak jak?“ vyšel zpoza masivního pultu Igor a vydal se směrem k němu.

„Nic zvláštního, namol opilý páreček. Ona, vulgární a nadržená, přivítala mě jenom v kalhotkách, a on seděl s cigem v ruce na poblitý podlaze v koupelně.“

„Krásný,“ ušklíbl se Igor. „A víš, kdo to je?“

„Ona? Netuším.“

„Dceruška starosty toho města, v kterém jsme kdysi pěkně zapařili na Silvestra. Nedávno se o ní mluvilo, když v noci rozmlátila bavoráka, dárek od tatínka, o kostelní zeď. Vzpomínáš si?“

„Kecáš? Tatínek politik a neposlušná holčička hýří po hotelích? Kolik jí je?“

„Nevím, asi dvacet. Ale to jen tak mezi námi, však víš...“ Igor, který si najednou uvědomil, že už řekl příliš a vyzradil totožnost hosta, se ohlédl přes rameno a vrátil se za pult. „Přísně tajný,“ dodal a mrknul na kamaráda.

„Jasně.“ Lewandowski se jízlivě usmál a otočil se směrem na prosklené dveře, jimiž právě procházel elegantně oblečený starší pár. „Řeknu některý z holek, ať ten chlívěk

uklidí, než začne celý patro smrdět zvratky," dodal šeptem, kývl hostům kráčejícím po chodbě a zatlačil na těžké dveře s nápisem „Vstup pouze pro zaměstnance“.

4.

Varšava, květen 2019

Alexander Carlsson přistoupil k dívce sedící u stolu, odhrnul jí z krku dlouhé, světle zrzavé vlasy a políbil ji na krk.

„Už končím, teď už opravdu,“ slibovala a zapisovala poslední údaje do tabulky v Excelu. „Udělal bys mi kafe?“ poprosila a nespouštěla zrak od monitoru. „Seděla jsem nad tím do tří do rána a dneska jsem vstávala před sedmou.“

„Před sedmou? Šílený. Ani si nevzpomínám, kdy jsem naposledy vstával v tak nelidskou hodinu. Asi na vejšce“ Carlsson vyprsknul smíchy a zamířil do mikroskopické kuchyně.

Když čekal, až se uvaří voda, prohlédl si magnety na staré lednici. Portugalsko, Kanáry, Chorvatsko, Praha, Hel, Stockholm. Při pohledu na ten poslední se lehce pousmál. Jeho rodné město. Netušil, že ho zná.

„Dvě lžičky cukru, prosím!“ křikla z pokoje Sylwia.

„Už se to dělá!“ odpověděl.

Hrníčky našel ve staré dřevěné kredenci, která stála vklíněná mezi stěnou obloženou tmavě modrými kuchyňskými kachličkami a předpotopní ledničkou. Když zaléval rozpustnou kávu vařící vodou, pomyslel si, že si ten malý byt ve starém domě na Paryské ulici zamiloval. Zaskládaný obývací pokoj, azurovou ložnici i tu hubatou, brýlatou zrzku, která se tak moc lišila od prázdných panenek, s nimiž se stýkal v posledních letech. Samotný fakt, že pracovala jako asistentka na Varšavské univerzitě, jasně svědčil o její odlišnosti od slečinek, které celé dny trávily ve fitness centrech nebo značkových buticích. Ale všechno, co je dobré, obvykle rychle končí. Tak jako jeho varšavské radovánky. Nebyl nadšený, když se dozvěděl, že na něj otec hodil vedení sopotského hotelu, a navíc tomu říkal dárek, ale nehodlal se s ním hádat. Koneckonců znal ho natolik dobře, aby věděl, že by to nic nepřineslo...

„Už! Hotovo!“ Sylwia se objevila v kuchyni, právě když v zásuvkách hledal lžičky. „Obávám se, že jsou všechny ve dřezu,“ rozesmála se.

„Moje malé prasátko moc neuklízí?“ Alexander ji k sobě přitáhl a políbil na ústa. „Pojďme do postele. Proberu tě líp než ta břечka,“ zamumlal a přes kratinké pruhované šaty, které doma ráda nosila, ji pohladil po zadku

„Komu tady říkáš malé prasátko, blbečku?“ rozesmála se, než mu oplátila polibek.

Za okamžik shodila šaty, sundala si bavlněné kalhotky s drobnými kytičkami a mrštila jimi na koberec. To se mu na ní taky líbilo, že se mu nechtěla za žádnou cenu podbízet drahým prádlem a milovala své tělo, přestože neměla ideální postavu. Vzal si ji ze zadu, opřenou o parapet a představoval si hrstku chodců pohlížejících nahoru, do okna, v němž

stála nahá mladá žena. Když skončil, dlouho ji k sobě tiskl a opájel se vůní květového parfému se špetkou kokosového oleje, který si ráda vtírala do vlasů.

„Vážně se mi po tobě bude stýskat,“ řekl a objal ji kolem pasu. „Kdybys byla někdo jinej, zeptal bych se, jestli pojedíš se mnou, ale u tebe znám odpověď dopředu. Tady máš práci, přátele, vlastní život.“

„Jestli pojedu s tebou?“ Sylwia vyprskla trhaným smíchem, otočila se tváří k němu, stoupla si na špičky a políbila ho. „A co bude s tvou oficiální snoubenkou? Sníš o menším harému, nebo co?“

„Dej pokoj. Annika je...“

„Alexi... Co bylo, bylo,“ skočila mu do řeči. „Výborně jsme se pobavili, zůstanou milé vzpomínky.“

„Jenom? Budu pro tebe milou vzpomínkou?“

„A kým bys pro mě chtěl být?“

„Chodící erekcí.“ Carlsson se zazubil jako malý kluk a pobítil ji na rty. „Jsi krásná, zrzečko.“

„A celá tvoje. Alespoň dnes,“ řekla a sáhla po cigaretách ležících na parapetu.

„Nekuř to svinstvo. Vždycky jsem dával přednost trávě. Tabák zabíjí.“

„Vážně? Kouření tabáku může snížit průtok krve a způsobit impotenci,“ přečetla nápis na krabičce a nahlas se rozesmála. „Tak v tomto případě nemám obavy,“ dodala, než škrtnla zapalovačem a nasála kouř. „Odjízdíš zítra?“ zeptala se a přisunula si blíž keramický popelník plný nedopalků.

„Za pár dní. Ozveš se mi, až budeš v Trojměstí?“

„Jasně.“

„A kdy to bude?“

„Netuším.“

„Jseš tvrdá, co?“ usmál se.

„Padla kosa na kámen,“ mrkla na něj.

„Nikdy se nezamiluješ?“

„A ty?“

„Já? Naposledy do Anniky, před lety.“

„A co se s vámi stalo?“ zajímala se dívka.

„Těžko říct? Stále ji miluju, ale..“

„Nech toho, tomu říkáš láska? Sbalil si mě v metru a přefiknul na druhým rande. Tak se chová milující muž?“

„Nikdy jsem netvrdil, že jsem věrný,“ usmál se křivě.

„Jak pohodlný,“ zamáčkla Sylwia nedopalek do přeplněného popelníku, sepnula si vlasy gumičkou nalezenou na parapetu a řekla, že jde do sprchy. „Přidáš se?“

„Jasně,“ odpověděl.

V proudech vody, ve stíněném, zapařeném koutu kde Sylwii mydlil záda, najednou pomyslel na Anniku. Představil si ji, jak chodí po jejich bytě, balí poslední drobnosti a čeká na jeho návrat. Pořád ji ještě miloval? Nebo to snad byl jenom zvyk? Někdy si myslel, že byli jako dva vyhnanci, vytržení ze známého prostředí a cizí v novém světě. Miloval Polsko. Měl tady babičku, jeho matka pocházela z Kašubska. Ale přesto považoval Stockholm, ten z prvních několika let svého života, za svůj domov, stejně jako Annika. Chodili do stejného ročníku a poznali se na studentském večírku v jednom klubu ve čtvrti Powiśle. A aby toho nebylo málo, zjistili, že oba vyrůstali v Djursholmu, na nejelitnějším předměstí Stockholmu, ale poznali se teprve ve Varšavě.

„Mlčíš,“ Sylwiin hlas ho vytrhnul ze zamyšlení.

„Myslel jsem na Švédsko.“

„Stýská se ti?“

„Někdy, ačkoliv zrovna tohle není problém, protože vždycky můžu odletět domů. Spíš přemýšlím nad tím, jestli se ještě někdy budu někde cítit jako doma.“

„Až tak? Nepřipadals mi jako traumatizovaný,“ pronesla Sylwia lehkým tónem.

„To není trauma. Prostě jen zvláštní pocit vykořenění.“

„Kde jsi ve Stockholmu bydlel?“ zeptala se, zatímco se natahovala pro šampón.

„Na předměstí,“ odpověděl trochu vyhýbavě, ale ona v tématu zjevně toužila pokračovat.

„A přesně?“

„V Djursholmu.“

„Opravdu? V tý snobský rezidenční čtvrti s vlastními přístavišti? Četla jsem o ní nedávno, když jsem si prohlížela průvodce.“

„Nemáš ráda snoby?“ mrknul na ni a pootevřel dvířka dusného a zapařeného koutu.

„Wow, ty jsi opravdu mazánek,“ rozesmála se.

„Máš mi za zlý, že mě čáp podstrčil do světa stockholmskejch elit?“ zavtipkoval.

„Ne. Jednoduše jsem si najednou uvědomila, jak moc nás dělí.“

„Nevšimnul jsem si, že by nás cokoliv dělilo,“ řekl a přitáhl ji k sobě. „Myslíš, že máme čas ještě na jedno pokračování?“

„Promiň, dneska ne. Za půl hodiny musím být na univerzitě. Ale určitě budu na tvého ptáka ráda vzpomínat.“ Sylwia mu dlaní zajela na vnitřní stranu stehen a jemně, pouze konečky prstů, pohladila jeho napůl ztopořený penis. „Jdu ven, udělej mi místo,“ poprosila pak.

„Hej! Takhle se muž neopouští,“ chytil ji za ruku.

Vysmekla se mu a skoro upadla. Zadržel ji na poslední chvíli a začali se líbat.

„Jenom rychle. Myslím to vážně, mám dneska rozhovor s děkanem.“

„Budu rychle jak formule jedna,“ zašeptal a přitiskl rty k její vlhké šiji.

Za okamžik do ní vklouzl a začal přirážet. Silně, čím dál rychleji, soustředil se jenom na příjemné teplo v ohanbí. Skončil v expresním, skoro trapném tempu. Tentokrát nehleděl na její požitek, soustředil se jenom na svůj chtíč.

„Měl jsi pravdu. Řekla bych, že jsi předstihl i tu formuli,“ poznamenala Sylwia ironicky.

„Přece jsi to chtěla rychle.“

„Rychle, ale ne za patnáct vteřin,“ poslala mu jízlivý úšklebek.

„Urazil jsem tě něčím? Najednou se chováš, jako bys mi to měla za zlé,“ podotkl, naštvaný její kousavostí.

„Ne,“ prohodila, ale do očí se mu nepodívala.

O chvíli později ještě jednou vlezla pod sprchu a zavřela za sebou zamlžené skleněné dveře.

Alexander vzal ručník a dosucha se utřel. Oblékal si džíny a přemýšlel, jestli je možné, že se cítí podvedená. Skutečnost, že vyrůstal v rezidenci s vlastním přístavištěm a že jí nikdy neřekl, jak je jeho rodina nadpozemsky bohatá, však není důvod k naštvání. Koneckonců to není jeho vina, že byl otec jedním z nejbohatších švédských developerů.

„Už půjdu,“ houkl, když se Sylwia vynořila z oblaku páry a stanula před zrcadlem, aby si ručníkem vysušila vlasy.

Byl už na chodbě, když si vzpomněl na dárek a vytáhnul z kapsy kožené bundy malou sametovou krabičku.